

Arrest

nr. 261 780 van 7 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNICK
Frenchlaan 8
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SNICK verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 april 2020 diende verzoeker blijkens de bijlage 4 in het administratief dossier een aanvraag in tot gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van zijn feitelijke partner Mw. A.I.

Op 26 mei 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk omdat verzoeker en zijn partner A.I. niet gehuwd zijn, noch een wettelijk geregistreerd partnerschap hebben.

Op 26 mei 2021 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten(1>

Naam: I. Voornaam: J. Geboortedatum: [...]1976

Geboorteplaats: Benin-City, Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>’ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.19/80: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Betrokkene kwam op 02.08.2019 naar België. Hij werd op 06.08.2019 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 30.10.2019.

Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw A. I., [...], die legaal verblijft in België, en met hun drie kinderen die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Betrokkene kan tijdens zijn afwezigheid contact houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Meneer kan na zijn tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.

Wat een eventuele schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijfsrecht heeft om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of het land waar hij verblijfsrecht heeft, betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker meent dat de gemachtigde bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met het recht op zijn gezinsleven. Verzoeker wijst erop dat hij reeds veel langer dan 2019 in België toekwam. Hij stelt reeds sedert december 2012 in België te zijn. Verder stelt hij dat hij reeds in 2002 zijn herkomstland verliet, eerst van 2002 tot 2008 in Spanje verbleef en nadien in Duitsland van 2008 tot 2012. Hij verklaart in Duitsland zijn partner, Mw. I.A. ook geboren in Nigeria en woonachtig in België, te hebben leren kennen. Hij stelt sedert meer dan 19 jaar Nigeria verlaten te hebben, zodat hij evident geen band meer heeft met zijn herkomstland. Hij vervolgt sedert 2012 met zijn partner een feitelijk gezin te vormen en dat uit hun relatie vier kinderen zijn geboren in Menen. Hij somt de kinderen en hun respectievelijke geboortedata op. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift 3

verwantschapsonderzoeken om zijn biologisch vaderschap aan te tonen. Wat betreft het oudste kind verduidelijkt verzoeker dat het vaderschap in het verleden werd vastgesteld ten aanzien van de ex-echtgenoot van zijn partner maar dat hij de biologische vader is. Zijn partner is van haar ex-echtgenoot gescheiden op 12 februari 2015. Momenteel is een procedure hangende voor de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk ter erkenning van de oudste dochter. Tegelijk hebben verzoeker en zijn partner stappen gezet om hun relatie te officialiseren. Zij deden op 9 juli 2021 een aanvraag om wettelijke samenwoning bij de burgerlijke stand van Menen. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn herkomstland een schending uitmaakt van zijn recht op gezinsleven omdat hij niet over de financiële middelen beschikt om na de terugkeer terug naar België te komen. Door zijn illegaal verblijf was hij niet in de mogelijkheid om in België te werken. Verzoeker meent dat ten onrechte wordt gewezen op de mogelijkheid om via diverse moderne communicatiemiddelen contact te houden met zijn kinderen en partner. Hij stelt eveneens dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn partner en vier minderjarige kinderen. Verzoeker stelt eveneens dat een terugkeer naar zijn herkomstland zijn procedure voor de rechtbank te Kortrijk verhindert. Die procedure werd nu uitgesteld teneinde verzoeker toe te laten bijkomende stukken voor te leggen, aldus verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft de minderjarige kinderen wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHMR 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland § 60).

Thans moet de Raad vaststellen dat het juridisch vaderschap ten aanzien van het oudste kind nog niet vaststaat, doch er wordt niet betwist dat verzoeker zowel de biologische als wettelijke vader is van drie minderjarige kinderen die legaal in België verblijven. Ook zijn partner verblijft legaal in België (F+-kaart wegens een duurzaam verblijfsrecht). Het kind W.I. was op het ogenblik van de bestreden beslissing 4,5 jaar. Het kind M.I. was op het ogenblik van de bestreden beslissing bijna 6 jaar en het kind T.I. 3 jaar. Er blijkt dat de gemachtigde van deze gegevens op de hoogte was bij het nemen van de beslissing, gezien op dezelfde dag ook de beslissing is genomen volgend op de aanvraag gezinshereniging in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit de eerder aangehaalde rechtspraak van het EHRM, wordt de beschermingswaardige gezinsband tussen de vader en de minderjarige kinderen vermoed. Er liggen immers in casu geen uitzonderlijke omstandigheden voor waardoor de Raad ervan moet uitgaan dat de band als verbroken zou moeten worden beschouwd.

Wat betreft de feitelijke partner oordeelt het EHRM dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu blijkt dat verzoekster en zijn feitelijke partner verschillende minderjarige gemeenschappelijke kinderen hebben, waarvan het jongste kind in 2018 is geboren. Er blijkt uit het administratief dossier dat Mw. A.I. inderdaad uit de echt gescheiden is bij vonnis van 12 februari 2015. Eveneens blijkt uit het administratief dossier een document van de gemeente Menen "*versie : 23/4/2015*" waarin wordt vermeld: "*Mijnheer verblijft ondertussen op adres: [...]. Hij heeft een aanvraag tot registratie contract wettelijke samenwoning gedaan met A., I (RR [...] met wie hij een gemeenschappelijk kind heeft. Momenteel worden de voorgelegde documenten onderzocht.*" Ook al kan vermoed worden dat die registratie destijds werd geweigerd, nu verzoeker zijn aanvraag om gezinshereniging op 26 mei 2021 werd geweigerd aangezien hij geen wettelijk geregistreerd partnerschap heeft, blijkt wel dat zeer kort na de scheiding in 2015 verzoeker en zijn partner A.I. reeds wisten hun relatie te officialiseren. Ten overvloede blijkt dat zij dat nog steeds wensen blijktens de mailconversatie van de stad Menen, gevoegd bij het verzoekschrift. Een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner blijkt eveneens.

In een situatie waarin de beschermingswaardige gezinsband is aangetoond, diende de gemachtigde bijgevolg over te gaan tot een belangenafweging waarbij alle relevante feiten en omstandigheden in die afweging worden betrokken. Indien dit het geval is, gaat de Raad na of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande

en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen haalt verweerder aan dat een verzoeker, die zich beroept op het bestaan van een beschermenswaardige relatie ten aanzien van het bestuur moet aannemelijk maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie en van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. In casu heeft de Raad supra aangegeven dat verzoeker dit inderdaad aannemelijk heeft gemaakt. Verder citeert verweerder uit een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden. De Raad heeft supra inderdaad aangenomen dat dit doorgaans tussen partners kan aangenomen worden. In casu ligt evenwel een dossier voor waarbij verzoeker vader is van 3 kleine minderjarige kinderen die legaal in België verblijven en waarvan het biologisch en wettelijk vaderschap vast staat. Ten overvloede blijkt verzoeker ook nog in procedure in België verwickeld teneinde het wettelijk vaderschap ten aanzien van een vierde kind te laten vaststellen. Communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen kan bezwaarlijk aangenomen worden als een gezinsleven tussen ouder en kind.

In de nota wijst verweerder erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 2013 op geregelde tijdstippen België heeft verlaten en opnieuw is binnen gekomen, ook na de geboorte van zijn kinderen. Hij wijst erop dat verzoeker in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart en regelmatig naar Spanje reisde. Op regelmatige tijdstippen kon verzoeker niet aangetroffen worden op het adres te Menen. Hij wijst er eveneens op dat er pas op 11 mei 2020 een verblijfsaanvraag werd ingediend en verzoeker aldus zeven jaar heeft gewacht alvorens een poging te ondernemen zijn verblijf in regel te stellen. Vooreerst stipt de Raad aan dat deze a posteriori motieven, die wel concreet betrekking hebben op verzoekers profiel, niet in de bestreden beslissing terug te vinden zijn en achteraf de belangenafweging niet kunnen vervolledigen. Bijkomend kan niet zonder meer aangenomen worden dat verzoeker zeven jaar lang heeft gewacht om een poging te ondernemen zijn verblijf in regel te stellen. Dit laat immers uitschijnen dat verzoeker zeven jaar lang illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef, zonder enige stap te zetten om zijn verblijf in regel te stellen. Vooreerst blijkt inderdaad dat de eerste sporen van verzoeker in het administratief dossier teruggaan tot 2013. Er blijkt inderdaad dat verzoeker over een Spaanse verblijfskaart beschikte en regelmatig naar Spanje en terug naar België reisde tot enkele jaren geleden. Dit hoeft op zich ipso facto niet te verwonderen aangezien verzoeker op basis van zijn paspoort en Spaanse verblijfskaart maar een verblijfsrecht heeft binnen Schengen van maximaal 90 dagen in een periode van 180 dagen. Verzoeker heeft van dit recht legaal te reizen tussen Spanje en België en telkenmale drie maanden op het grondgebied te verblijven, vaak gebruik gemaakt, waarbij redelijkerwijs kan aangenomen worden dat hij dit deed om bij zijn partner en kinderen in Menen te zijn. Zo blijkt bijvoorbeeld uit het administratief dossier dat verzoeker in België was op het ogenblik van de geboorte van P.D. en W.I. in een periode gedekt door de aankomstverklaring. Er blijkt uit het dossier ook dat de politie van Menen gedurende jaren de zaak heeft opgevolgd om mee te verzekeren dat verzoeker niet langer dan de toegestane termijn in België verbleef. Indien verzoeker toch te lang in België verbleef, kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals bv. op 20 december 2018, dat vervolgens vrijwillig werd uitgevoerd. Bijkomend heeft de Raad supra ook vastgesteld dat verzoeker en

zijn partner blijktens het administratief dossier reeds kort nadat de partner was gescheiden een "aanvraag tot registratie contract wettelijke samenwoning" hebben gedaan toen hij met zijn partner nog maar een gemeenschappelijk kind had. Ook al kan vermoed worden dat die registratie destijds werd geweigerd, blijkt wel dat zeer kort na de scheiding tussen verzoekers partner en haar ex-echtgenoot in 2015, verzoeker en zijn partner A.I. hun relatie reeds wensten te officialiseren. Het proberen officialiseren van de relatie kan beschouwd worden als een eerste stap om het verblijf in regel te stellen. Tot slot stelt verweerder in de nota eveneens dat het inherent is aan grensoverschrijdende relaties dat een van beide partners indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst of legaal verblijf verliest. Dienaangaande stelt de Raad opnieuw dat dit motief niet in de bestreden beslissing staat. Hoe dan ook heeft deze valabele redenering wederom betrekking op een partnerrelatie, terwijl de Raad in casu de door de gemachtigde in de bestreden beslissing gedane belangenafweging ten aanzien van de minderjarige kinderen niet zorgvuldig acht.

Verder onderlijnt verweerder in de nota nog dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat en dit gestoeld op oude rechtspraak van de Raad van State en de Raad. De Raad stipt evenwel aan dat naderhand de Raad van State stelde dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is maar als hogere norm wel boven de Vreemdelingenwet staat en dat de algemene stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Verder volgt de Raad wel dat artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht voor een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven, doch dit neemt niet weg dat het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wel een nauwkeurig onderzoek vereist, hetgeen in casu niet kan blijken.

De Raad volgt, om de hierboven aangehaalde redenen dan ook niet dat de gemachtigde na grondig onderzoek van de elementen, die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, heeft gehandeld, zoals verweerder voorhoudt in de nota.

Het betoog in de verweernota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES